

[Boye Meyer.]

forretninger, der handler med levnedsmidler, således som det fremgår af lovforslagets almindelige bestemmelser, er ganske naturligt. Det er klart, at det må være opgaven at tilsikre forbrugerne friske og sunde varer, der tillige opbevares og forhandles under så gode hygiejniske forhold som overhovedet muligt. Men det vil sikkert være rigtigt i denne forbindelse at henlede opmærksomheden på, at det netop på nuværende tidspunkt er særlig vanskeligt for de handlende at efterkomme skærpede krav til deres forretningslokaler, dels på grund af den følelige mangel både på materialer og arbejdskraft, dels fordi det, hvis det overhovedet er muligt at efterkomme kravene, vil blive dyrt at gennemføre de fordringer, som nu stilles. Jeg vil derfor finde det rimeligt, at man i videst muligt omfang giver visse dispensationer, indtil forholdene er blevet mere normale.

Lovforslagets § 3 indeholder en bestemmelse, der ligger på linie med reklamelovens § 1, og dette har min fulde tilslutning.

Medens der med hensyn til de lokaler, hvori næringsmidler tilvirkes og sælges, hidtil kun har været stillet et almindeligt krav om, at tilbørlig renlighed og orden skal iagttages, indeholder lovforslagets § 5 en række nærmere anførte krav, som stilles til de pågældende lokaler. Der står, at de

„skal være rummelige og lyse, forsynede med hensigtsmæssige indretninger til luftfornyelse og have let adgang til vand“

o. s. v., o. s. v. Det forekommer mig imidlertid noget betænkeligt helt at overlade fastsættelsen af de krav, der således stilles, til et skøn af sundhedskommissionen. Det må være muligt på forhånd at angive visse hovedlinier, som kan få udtryk i et regulativ. For den, der skal påbegynde en virksomhed med tilvirkning af levnedsmidler eller forhandling deraf, vil det ofte være af stor betydning på forhånd at kunne beregne omkostningerne ved virksomhedens indretning, hvad vedkommende jo er afskåret fra, når der ikke i forvejen fra sundhedsmyndighedernes side er formuleret bestemte krav. Han eller hun kan risikere at måtte lave lokalerne om flere gange, indtil de findes tilfredsstillende. Et udtryk som det, at lokalerne skal være rummelige og lyse, kan fortolkes meget forskelligt til forskellige tider og af forskellige personer. Det ville derfor være mere betryggende, om der f. eks. på forhånd var angivet det mindstemål i kubikmeter, lokalerne skulle have, og hvor stort vinduesarealet skulle være i forhold til rummets størrelse.

At i øvrigt bestemmelsen i § 4 vil medføre,

at en lang række forretninger, som ikke tidligere har været inddraget under sundhedskommissionen, nu vil komme ind under den, må anses for givet, og det vil stille ikke ringe økonomiske krav til de næringsdrivende.

Man tør vel gå ud fra — det var den ærede ordfører for det konservative parti også inde på —, at dette lovforslag vil medføre, at der fremtidig stilles de samme hygiejniske krav overfor andre salgsformer — jeg tænker her på sådan noget som salg fra studepladser, køretøjer og fartøjer — som overfor de butikshandlende. Det drejer sig jo om krav, som man mener har afgørende betydning for befolkningens sundhed, og derfor må kravene efter min opfattelse være ens for de to kategorier.

Selvom jeg ud fra de anførte bemærkninger kan slutte mig til forslaget, må jeg dog nære betænkeligheder overfor visse af forslaget's øvrige bestemmelser.

I § 5, stk. 7, står, at indenrigsministeren efter forhandling med ministeren for handel og søfart kan udfærdige særlige regler om de i paragraffen omhandlede forhold. Det må anses for at være en overordentlig vidtgående bemyndigelse, der her ved tillægges administrationen, og det samme gælder bestemmelsen i § 12, stk. 1, der ligeledes giver indenrigsministeren en næsten diktatorisk bemyndigelse. Således er ministeren efter bestemmelsens andet punktum bemyndiget til efter forhandling med ministeren for handel, industri og søfart at give regler om, hvorledes de enkelte levnedsmidler, der udbydes til salg, skal være mærkede, og under hvilke betegnelser de må forhandles, samt om deres indhold. Indenrigsministeren er med andre ord bemyndiget til at dekrettere, at et hvilket som helst levnedsmiddel, han har forset sig på, skal være en mærkevare; ministeren kan f. eks. sige, at marmelade kun må være en mærkevare og ikke må sælges i almindeligt løssalg, og det samme kan ske med et hvilket som helst andet levnedsmiddel. Muligheden for på denne måde at afskaffe alt løssalg af levnedsmidler til fordel for pakkede og mærkede varer vil således være tilstede.

Jeg sigter med denne bemærkning naturligvis under ingen omstændigheder til, at den nuværende højtærede minister skulle bruge sin bemyndigelse på en sådan måde, men tiderne skifter og ministrene også engang imellem, og hvad der så kan ske engang i fremtiden, kan man jo ikke vide. Efter min mening bør der ikke i en lov gives så vidtgående beføjelser, således at en minister efter forgodtbefindende kan bestemme over disse forskellige forhold. Der er ikke